

Calaixos

L'altre dia ens vam reunir tres jordsis al voltant d'un micròfon. **Jordi Molina**, **Jordi Roura** i un servidor vam comentar la trajectòria del primer, un músic valent que s'ha passejat amb la seva tenora per camins poc transitats -i fins i tot camp a través- després de créixer amb el príncep **Ricard Viladesau**. La conversa, d'una hora, la podreu escoltar aquest dissabte 26 d'abril al programa [Tradicionàrius a Ràdio.4](#)

No vam repassar tot el que ha fet **Jordi Molina** perquè per fer-ho no necessitaríem una hora sinó vint-i-quatre. Però sí que vam reflexionar sobre alguns temes interessants. Per exemple, l'excessiva compartimentació de la nostra escena. El tenorista ens explicava que sovint s'ha de veure donant explicacions sobre perquè toca la tenora en determinats estils o àmbits, però que la qüestió de fons no és si tal instrument o tal altre pot tocar tal estil, sinó si tal músic o tal intèrpret és prou capaç com per tocar tal estil sense cap altre impediment que les seves facultats. Crec que en un país culturalment saludable, ningú no s'hauria d'estranyar que un flabiol fes jazz o que un saxo fes sardanes. Als Estats Units ningú no s'estranya que un músic del bluegrass col·labori amb un del jazz. I a l'Índia, el sitar i el sarangi poden fer de tot sense que s'aixequi cap cella. Però em temo que en això, per les circumstàncies històriques que hem viscut, per una fragilitat endèmica o pel que sigui, encara hem d'avançar molt. Encara ens movem amb esquemes mentals de calaixos i compartiments: tu fas això i et toca tocar aquí. Els folkis amb els folkis. Els rumbers amb els rumbers. Els de la cobla, al seu circuit. Els jazzeros, al seu gueto... El problema és que les aigües estancades acaben fent pudor. Si això hi afegim que el panorama de festivals aposta en general pel mateix pop uniforme de sempre, la situació no és precisament per tirar coets. Afortunadament hi ha senyals de canvi. El fet que els **Inxa Impro Quartet** i el *Projecte Pirene* d' **Arnau Obiols** s'hagin programat enguany al Tradicionàrius i a la sala Jamboree amb tota naturalitat n'és una.

El tenorista Jordi Molina, en la inauguració de la Fira Mediterrània del 2009 Foto: Carles Rodríguez